

Vojnici su u to vrijeme imali šarene uniforme i bili naoružani automatskim puškama i puškomitraljezima. Ne sjeća se da li su uza se imali i noževe.

Ispitan na glavnoj raspravi svjedok je iskazao suglasno kao u tijeku istrage, time da je odgovarajući na pitanja dodao da su Škledar i Raguž bili dobri vojnici te nikada nisu tijekom rata stegovno odgovarali, jedino zna da su Raguž i Leskovar uhićeni od strane PP Kutina nakon što se zbio inkriminirani događaj, dok se ne sjeća da li je i Škledar bio uhićen.

Također je dodao da je u to vrijeme u Novskoj bila na snazi zapovijed da civili iz sigurnosnih razloga napuste grad, tako da je on dolaskom u Novsku u listopadu 1991. god. tamo zatekao malo civila, time da je bila učestala snajperska paljba od koje je i stradao jedan njegov vojnik kojeg su zvali Bosanac.

Svjedok Zdravko Šobat ispitan u tijeku istrage i na glavnoj raspravi u svom iskazu je naveo da je susjed ubijenih Sajke i Miše Raškovića, te Ljubana Vujića i Mihajla Šeatovića, a u inkriminirano vrijeme bio je pripadnik HV i nalazio se na položaju. Toga dana kada su ove osobe ubijene on je u prijepodnevnim satima po povratku s položaja otišao u podrum Mihajla Šeatovića znajući da su u taj podrum osim Mihajla Šeatovića znali dolaziti Ljuban Vujić te Mišo i Sajka Rašković. Kako nikoga nije zatekao u podrumu otišao je kod obitelji u Novu Subocku. Sutradan su čuli da su dan ranije u Ul. Antuna Mihanovića u Novskoj poginule četiri osobe. Zajedno sa Maricom Šeatović, svojom majkom Anom Vujić i bratovom ženom Veliborkom Šobat otišao je u Novsku te ušao u kuću Miše Raškovića gdje je odmah na pločicama u hodniku uočio krvavi trag, kao da su tijela vučena. Kako je vidio puno krvi nije ulazio u ostale prostorije već je otišao u zapovjedništvo HV, a potom u PP Novska gdje su mu rekli da je ubijeno četvero ljudi. Nije čuo tko ih je ubio. Dva tjedna nakon tog događaja čistio je u kući Rašovića dnevni boravak te je uočio da je sve bilo razbacano, a po podu su se nalazile čahure.

Svjedok Svetko Pejić ispitan u tijeku istrage i na glavnoj raspravi u svom iskazu je naveo da je tijekom 1991. god. radio u Novskoj u komunalnom poduzeću, na odvoženju mrtvih tijela. Sjeća se da je u studenom ili prosincu 1991. god. poslan sa kolegom da iz obiteljske kuće u Ul. Antuna Mihanovića 9 pokupi mrtva tijela. Sjeća se da su u prizemlju zatekli tri muška tijela, te da je uokolo posvuda bila krv, na tijelima, na podu, na razbacanoj robi, a u sobi je bilo i čahura od metaka. U sobi na katu kuće zatekli su jedno mrtvo žensko tijelo kako leži na krevetu raširenih nogu, golo. Na vratu je imala veliku krvavu rupu pa je zaključio da je zaklana. Među tim mrtvim ljudima prepoznao je Mišu Raškovića, Ljubana Vujića i Mihajla Šeatovića jer ih je od ranije poznavao. Mrtvu ženu nije poznavao, a kasnije je čuo da je to supruga Miše Raškovića. Tijela su stavili u četiri limena sanduka i odvezli ih. Kasnije su kružile priče oko toga tko ih je ubio te da su najvjerojatnije ubijeni zato što su bili srpske nacionalnosti odnosno pravoslavne vjere.

Na glavnoj raspravi u svojstvu svjedoka ispitani su **dr. prof. Dušan Zečević** na okolnosti obdukcije mrtvih tijela Sajke i Miše Raškovića, Ljubana Vujića i Mihajla Šeatovića, te **dr. Stevo Kovačević** na okolnosti vanjskog pregleda ova četiri mrtva tijela međutim isti se nisu mogli sjetiti o kakvim povredama se u konkretnim slučajevima radilo te uzrocima smrti, time da se dr. Kovačević sjeća četiri mrtva tijela koja je vidio u Novskoj, a koja je pregledavao dr. Hatvalić patolog iz Novske. Sjeća se da je bilo puno krvi oko tih tijela ali ne i rana koje bi krvarile.

Ispitan kao svjedok na glavnoj raspravi **dr. Zrinko Hatvalić** u svom iskazu je naveo da je u inkriminirano vrijeme bio liječnik specijalizant i da je po pozivu dolazio u mrtvačnicu u Kutinu gdje su dovažana mrtva tijela stradalih osoba. Od imena koja su mu nabrojena sjeća se samo ženske osobe obzirom da je to bila jedina ženska osoba koja je smrtno stradala u to vrijeme. Drugih osoba se ne sjeća pa se tako ne sjeća niti načina njihovog usmrćenja. Naime sva tijela koja su mu dovožena, a bilo ih je u 2 mjeseca oko 200, bila su jako devastirana, odnosno osakaćena do te mjere da nije mogao utvrditi uslijed čega su stradali. Ne sjeća se kakve je povrede na sebi imala ta ženska osoba.

Sud je na glavnoj raspravi ispitao u svojstvu **svjedoka Čedu Borojevića i Vojislava Vlahovića** koji su kritične zgođe kao djelatnici PP Novska obavili očevid na licu mjesta u kući Miše Raškovića u Novskoj, ul. A. Mihanovića br. 9.

Svjedok Čedo Borojević u svom iskazu je naveo da se sjeća tog događaja, odnosno sjeća se da im je netko dojavio da se u toj kući nalaze mrtva tijela ljudi pa su on i Vlahović otišli na lice mjesta te u kući zatekli četiri mrtva tijela i to na katu kuće mrtvo tijelo žene, a u prizemlju tijela tri muškarca. Svjedok je prepoznao da se radi o supružnicima koje je od ranije poznao jer je supruga bila kuharica, a on konobar u motelu u Novskoj. On i Vlahović pokupili su čahure koje su bile oko tijela, a sjeća se da su tijela bila ispremiješana s pokušajima. Nisu imali adekvatne uvjete da temeljito naprave očevid jer su taj dan padale granate po Novskoj i to baš u blizini te kuće. Iz istih razloga nitko iz istražnog centra u Sisku nije pristupio na očevid. Očevid je rađen u popodnevnom satima kada je već padao mrak, a kako Novska nije imala struje oni su lice mjesta osvjetljavali baterijskim lampama, pa zbog toga nisu mogli uočiti sve detalje.

Svjedok Vojislav Vlahović u svom iskazu je naveo da su on kao krim. tehničar i Čedo Borojević kao službena osoba PP Novska bili na očevidu u kući Novskoj u popodnevnom satima gdje su pronađena četiri mrtva tijela i to tri muškarca u prizemlju i jedna žena na katu kuće. U kući su pronašli puno ispaljenih čahura što je upućivalo na nasilnu smrt.

Odgovarajući na pitanja da li je potpisao zapisnik o očevidu, svjedok je naveo da nije bila praksa da on kao krim. tehničar potpisuje zapisnik, već je on potpisao samo ono što je sačinio, a to je fotodokumentacija očevida i skice.

Na glavnoj raspravi ispitano je u svojstvu svjedoka i **inž. Vojin Maštruko** na okolnosti izrade balističkog nalaza i mišljenja u sklopu Centra za krim. vješt. „Ivan Vučetić“ koji je naveo da se sjeća da je vještačio nešto vezano za smrtno stradavanje osobe po imenu Rašković, ali se ne sjeća rezultata tog vještačenja. Sjeća se da je vještačio u više navrata oružje i streljivo dostavljeno sa područja Novske, time da kada bi prema čahurama i zrnima utvrdio kalibar, policija bi na terenu pronalazila puške koje odgovaraju tom kalibru pa su oni vršili probno ispaljivanje te bi na taj način dolazili do podataka iz koje je puška ispaljeno koje zrno. U konkretnom slučaju ne može se sjetiti do kakvih su rezultata došli.

Iz zapisnika o uvidaju od 22. studenog 1991. god. proizlazi da su na mjestu događaja u Novskoj, u ul. Antuna Mihanovića br. 9 pronađena 4 mrtva tijela i to jedne žene i tri muškarca time da je njihov identitet odmah utvrđen te je navedeno da se radi o Sajki i Miši Rašković, Ljubanu Vujiću i Mihajlu Šeatoviću.

Istim zapisnikom konstatirano je da je mrtvo tijelo Sajke Rašković pronađeno na katu, u ležećem položaju na krevetu potpuno nago, time da na vratu ima rezne rane, a na desnoj

butni ranu od zrna, dok su po cijeloj sobi pronadene tragovi krvi, rupe od projektila, te više Eahura i jedno zrno metka.

Što se tiče mrtvih tijela trojice muškaraca, ista su pronadena u prizemlju kuće i to obučena sa vidljivim prostrijelnim ranama u donjem dijelu trbuha i po nogama, dok je na tijelu Vujić Ljubana uočeno da su mu na desnoj ruci pokidani prsti koji su djelomično otkinuti, a djelomično vise na šaci, te da ima rane od projektila u predjelu prsnog koša i vrata. Isto tako konstatirano je da je pronadeno više Eahura.

Iz nalaza i mililjenja Centra za krim. vještačenja „Ivan Vučetić“ od 24. prosinca 1991. god. na temelju balističkog vještačenja Eahura izuzetih sa mjesta ubojstva Miše Raškovića, Ljubana Vujića i Mihajla Šeatovića, te dostavljene automatske puške marke „CZ“ M-70, kal. 7,62 mm, tvorničkog broja B 85853 za koju je bio zadužen Dubravko Leskovar, proizlazi da je dostavljenih 10 Eahura ispaljeno upravo iz te automatske puške.

Iz nalaza i mililjenja Centra za krim vještačenja „Ivan Vučetić“ od 16. siječnja 1992. god. na temelju balističkog vještačenja Eahura izuzetih sa mjesta ubojstva Sajke Rašković, te dostavljene automatske puške za koju je bio zadužen Pupiće Darnir, proizlazi da je dostavljenih 7 Eahura ispaljeno upravo iz te automatske puške tzv. PAP tvorničkog broja 336921.

Iz dopisa glavnog stožera oružanih snaga HV odjel Vojne policije od 10. studenog 2009. god., proizlazi da je II opt. Željko Škledar bio pripadnik pričuvnog sastava 62. samostalnog bataljuna u Novskoj od 5. kolovoza 1991. god. do 18. rujna 1991. god.

Slijedom ovako provedenog dokaznog postupka, ovaj sud je na nedvojbenu način utvrdio da je I opt. Darnir Vide Raguž počinio kazneno djelo iz čl. 120 st. 1 OKZRH te ga za isto osudio, dok je II opt. Željka Škledara zbog nedostatka dokaza za isto kazneno djelo temeljem čl. 354 toč. 3 ZKP oslobodio od optužbe, sve na način kako je to navedeno u izreci ove presude.

Naime, za sud nije bilo sporno da su dana 21. studenog 1991. god. u Novskoj, u ul. A. Mihanovića br. 9, smrtno stradali civili Mišo i Sajka Rašković, Ljuban Vujić i Mihajlo Šeatović i to način da su najprije fizički zlostavljani, a zatim likvidirani rafalima iz automatskih pušaka.

Ova utvrđenja proizlaze kako iz zapisnika o očevidu, tako i iz iskaza svjedoka Cede Borojevića i Vojislava Vlahovića, policijskih djelatnika koji su taj očevid provodili, a koji su naveli da su u toj kući zatekli četiri mrtva tijela i to jednu ženu i tri muškarca, time da je žena za koju je utvrđeno da je Sajka Rašković bila naga, prostrijeljena u bedro, a na vratu je imala reznu ranu, dok je pok. Ljuban Vujanović imao djelomično otkinute prste, a ostala dvojica muškaraca za koje je utvrđeno da su Mišo Rašković i Mihajlo Šeatović, imala su prostrijele u donjem dijelu trbuha.

Ove navode potvrdio je i svjedok Svetko Pejić koji je kao djelatnik Komunalnog poduzeća odvezao leševe iz kuće.

Sud je ovim svjedocima u cijelosti poklonio vjeru tim više što su isti o događaju iskazivali okolnosno i decidirano tijekom cijelog postupka, što znači da im se događaj kao takav duboko usjekao u pamćenje unatoč tome što je proteklo gotovo 19 godina, a isti su posredno potvrđeni i iskazima svjedoka Ane Vujić, Nikice Vujića, Zdravka Šobata, koji su

suglasno iskazali da su ulaskom u kuću dana 23. studenog 1991. god. uočili veliku količinu krvi po podovima i stropovima, razbacani namještaj koji je bio izbušen od metaka i propucana stakla.

Isto tako za sud nije bilo sporno da su kritične zgrade I opt. Damir Vide Raguji, II opt. Željko Škledar, te svjedoci Boris Tutić, Marijan Kumić i pok. Dubravko Leskovar i Ante Perković boravili u toj kući gdje su zatekli oštećenike, a iz razloga pretrage kuće radi pronalaska oružja.

Ta utvrđenja proizlaze iz iskaza svjedoka Borisa Tutića i Marijana Kumića koji su suglasno naveli da su njih Sestorica boravili kritične zgrade u toj kući gdje su zatekli četiri civila i to jednu ženu i tri muškarca. Ovi svjedoci međutim suglasno su iskazali da su nakon izvršene pretrage kuće, gdje su po navodima svjedoka Borisa Tutića pronašli samo pribor za čišćenje oružja, njih dvojica, a nedugo za njima i Željko Škledar izašli iz kuće, dok su u kući ostali I opt. Raguž Vide Damir i pok. Dubravko Leskovar i Ante Perković.

Iskazi ovih svjedoka razlikuju se utoliko što je svjedok Marijan Kumić naveo da su on, Tutić i Škledar izašli iz kuće zajedno, dok je svjedok Boris Tutić to isto naveo u istrazi, dok je na glavnoj raspravi naveo da je Željko Škledar izašao zajedno sa Perkovićem dok su zadnji izašli Raguž i još jedan kojem ne zna ime, da bi naknadno izjavio da je s njima bio Dubravko Leskovar.

Iskazi ovih svjedoka također se razlikuju u dijelu u kojem svjedok Kumić navodi da su on, Tutić i Škledar otišli natrag u bazu ne čekajući ostalu trojicu, dok svjedok Tutić navodi da su sva Sestorica otišli zajedno u bazu.

Sud je u konkretnom slučaju poklonio vjeru svjedoku Marijanu Kumiću koji je tijekom cijelog postupka suglasno iskazivao, dok je svjedok Tutić glede izlaska iz kuće i odlaska u bazu različito iskazivao u tijeku istrage i na glavnoj raspravi. Međutim isti je također naveo da se slabo sjeća cijelog događaja obzirom na veliki protek vremena te na svoje liječenje poslije rata kao posljedicu ranjavanja i oboljenja od PTSP-a, slijedom čega je sud kao vjerodostojan uzeo samo podatak da su svjedoci Kumić i Tutić te II opt. Željko Škledar izašli van iz kuće prije likvidacije oštećenika.

Naime, sud je ocijenio da svjedok Tutić nastoji zaštititi I opt. Raguža od kaznene odgovornosti međutim, njegov iskaz iz istrage kojem sud poklanja vjeru kao i iskaz svjedoka Kumić Marijana tijekom cijelog postupka nedvojbeno upućuju na zaključak da su nakon izlaska njih trojice iz kuće, u istoj ostali I opt. Raguji i pok. Leskovar i Perković, koji su zatim izvršili na opisani način likvidaciju oštećenika obzirom da su isti pronađeni mrtvi neposredno nakon njihovog boravka u kući.

U prilog ovom zaključku govori i nalaz i mišljenje balističkog vještaka koji je na temelju izuzetih čahura u dnevnom boravku gdje su pronađena mrtva tijela trojice muškaraca utvrdio da su te čahure ispaljene iz automatske puške koju je kritične zgrade dužio pok. Dubravko Leskovar.

Činjenica da su čahure pronađene na mjestu usmrćenja Sajke Rašković ispaljene iz automatske puške koju je dužio Boris Pupiće, upućuje na zaključak da je netko od drugih sudionika te likvidacije koristio tu pušku, jer svjedoci Tutić i Kumić ne spominju Pupića kao

sudionika pretrage u kući oštećenika, dok svjedok Tutić navodi da su znali povremeno i uzimati tude naoružanje.

Isto tako, ovi svjedoci naveli su da su uz te automatske puške kao prateća oprema pripadali i kratki noievi koji su se mogli montirati na pušku, pa unatoč tome Sto navode da nisu imali sa sobom noieve, evidentno je da je netko od osoba koje su likvidirale oštećenike imao noi, obzirom je nesporno utvrđeno da je Sajka Rašković imala na sebi reznu ranu u području vrata.

Iz iskaza svjedoka Drage PrSe kojeg je sud ocijenio vjerodostojnim nedvojbeno proizlazi da su I opt. Damir Vide Ragui i II opt. Željko Škledar, te svjedoci Boris Tutić i Marijan Kumić kao i Leskovar i Perković bili pripadnici postrojbe HV u Novskoj kojom je on zapovijedao te da su svi pripadnici njegove postrojbe znali povremeno obilaziti privatne kuće u Novskoj radi utvrđenja da li se u njima nalazi oružje, poglavito kada bi uslijedila snajperska vatra po pripadnicima HV.

Obzirom na ovakav iskaz svjedoka Drage PrSe, sud nije kao vjerodostojan cijenio podatak iz dopisa Glavnog stoiera oruianih snaga HV odjel Vojne policije u kojem stoji da je II opt. Željko Ragui boravio u Novskoj samo od 5. kolovoza 1991. god. do 18. rujna 1991. god., jer je evidentno prema iskazima svjedoka PrSe, Tutića i Kumića u Novskoj bio i u studenom mjesecu 1991. god.

Isto tako sud nije posebno cijenio iskaze svjedoka dr. Dušana Zečevića, dr. Steve Kovačevića, ing. Vojina Maštruka te dr. Zrinka Hatvalica, obzirom da isti nisu mogli decidirano iskazivati o okolnostima koje su naveli u svojim nalazima i mišljenjima danim u postupku pred Vojnim sudom.

Slijedom ovako provedenog dokaznog postupka, sud je na nedvojben način utvrdio da je I opt. Damir Vide Ragui kao pripadnik Hrvatske vojske protivno Ženevskim konvencijama o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata svojim postupanjem tempore acti počinio kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz El. 120 st. 1 OKZRH, pri Eemu je postupao sa izravnom namjerom svjestan svoga djela i htijući njegovo počinjenje jer je zajedno sa Dubravkom Leskovarom i Antom Perkovićem sudjelovao u likvidaciji ošt. Sajke i Miše Raškovića, te Ljubana Vujića i Mihajla Šeatovića, pri Eemu je znao da se radi o civilnim osobama srpske nacionalnosti obzirom da iz iskaza svjedoka Ane Vujić proizlazi da je u kući pronašla osobne iskaznice svoga supruga Ljubana te Mihajla Šeatovića Sto znači da su iste osobe prije usmrćenja bile legitimirane.

Stoga je sud I opt. Ragui Vide Damira proglasio krivim i osudio na kaznu dugotrajnog zatvora u trajanju od 20 (dvadeset) godina.

Prilikom odluke o kazni sud se prvenstveno rukovodio granicama koje su zakonom zapriječene za kazneno djelo iz El. 120 st. 1 OKZRH (najmanje 5 godina ili kazna zatvora od 20 godina), stupnjem krivnje, pogibeljnosti djela te svrhom kažnjavanja.

Sud je I opt. Ragui Vide Damiru kao otegotno cijenio najviši stupanj krivnje – izravnu namjeru, veliku količinu poduzete kriminalne aktivnosti koja se očituje u tome da su žrtve prethodno fizički zlostavljane, a zatim likvidirane, da je motiv izvršenja djela samo Einjenica da se radi o građanima srpske nacionalnosti, te da je postupanjem I opt. ugrojeno i povrijeđeno najzaštićenije dobro, četiri ljudska iivota, pri Eemu su'okolnosti pod kojima je

djelo počinjeno takove da upućuje na potpuni nedostatak razloga za takovo postupanje obzirom da su civili zatečeni u obiteljskoj kući u gradu u kojem su ostali boraviti unatoč ratnim sukobima koji su započeli uslijed agresije Srbije na Republiku Hrvatsku.

Olakotnih okolnosti sud nije našao na strani I optuženika poglavito ne onih koji zbog svoje osobitosti utjecali da se u konkretnom slučaju izrekne kazna manja od maksimuma zapriječene kazne.

Naime, sud je mišljenja da će se ovako izrečena kazna zatvora u cijelosti primjerena stupnju kaznene odgovornosti I opt. i teini počinjenog djela, te da će se njome postići svrha kažnjavanja kako u smislu specijalne tako i u smislu generalne prevencije, a poglavito zadovoljiti opća društvena potreba za kažnjavanjem ovakvih i sličnih kaznenih djela.

Temeljem El. 80 st. 1 KZ primijenjena je sigurnosna mjera oduzimanja predmeta i to jedne automatske puške marke CZ-M 70, call 7,62 mm tvorničkog broja B-85853 i jedne poluautomatske puške tvorničkog broja 336921 obzirom da se radi o oružju kojim je kazneno djelo počinjeno.

Temeljem El. 122 st. 4 ZKP sud je II opt. Damira Raguia oslobodio od plaćanja troškova kaznenog postupka koji su pali na teret proračunskih sredstava, ocjenjujući da bi plaćanjem troškova bila ugrojena njegova vlastita egzistencija kao i egzistencija osoba koje je po zakonu dužan uzdriavati.

Nasuprot tome, sud smatra da u odnosu na II opt. Željka Škledara u tijeku postupka nije na nedvojben način utvrđeno da je isti tempore criminis sudjelovao u likvidaciji oštećenika, jer je uzimanjem kao vjerodostojnih iskaza svjedoka Tutića u tijeku istrage i Kumića tijekom cijelog postupka, da su isti zajedno sa II opt. Škledarom napustili kuću pri čemu su oštećenici još bili živi te se prema njima nije poduzimala nikakva agresija, zaključio da u konkretnom slučaju nema dokaza da bi i II opt. Željko Škledar počinio kazneno djelo za koje se tereti.

Stoga je sud primjenom načela „in dubio pro reo“ II opt. Željka Škledara temeljem El. 354 toč. 3 ZKP oslobodio od optužbe.

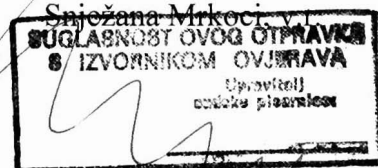
Shodno tome sud je temeljem El. 123 st. 1 ZKP II opt. oslobodio od plaćanja troškova kaznenog postupka koji su pali na teret proračunskih sredstava.

U Sisku 16. travnja 2010.

Zapisničar:
Blaženka Wolf, v.r.

Predsjednik vijeća za ratne zločine:

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka pisanog otpavka. Žalba se podnosi putem ovog suda u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranku a o istoj odlučuje Vrhovni sud Republike Hrvatske..

DNA:

1. ŽDO na broj: K-DO-16/09
2. Branitelj I opt. Željko Dumančić, odvjetnik iz Zagreba
3. II opt. Željko Škledar, Novska, Lovačka ul. Br. 6
4. Branitelj II opt. Nataša Čučić, odvjetnica iz Siska
5. U spis